

handling. Jeg er ganske sikker paa, at det er den bedste og lempeligste Maade at komme ud over den folkekirkelige Vanskelighed, som i Øjeblikket foreligger. Forslaget er blevet mødt med Velvillie fra de forskellige kirkelige Sider. Der er i Virkeligheden kun rejst Modstand imod det fra en enkelt yderliggaaende Side. Jeg er ganske sikker paa, at dette lille Lovforslag netop nøje er i Traad med hele den kirkelige Frihedsudvikling, som er foregaaet herhjemme i vort Land, og jeg anbefaler det, som sagt, paa det bedste til det høje Tings Velvillie.

Piper: Den højtærede Kirkeminister (Povlsen) har nu redegjort for Aarsagen til dette Lovforslags Fremkomst. Lovforslaget tilsigter at blive en Løjlighedslov og gør ogsaa Indtryk deraf. Lovforslaget aabner Adgang for, at Biskopperne kan blive fritaget for at udstede Kollats og for at føre Tilsyn med Skolen i det Sogn, hvor en Præst er blevet ansat, som ikke er kommet der ifølge Biskoppens Kollats, og Lovforslaget vil aabne Adgang til, at Præster, der har Anskuelse, der afviger fra Folkekirkeens, kan blive ansat i Folkekirken. Spørgsmaalet er dog, om den Løsning, man her har fundet og fundet vel i Løbet af ret kort Tid, vil være i Stand til at bringe den Tilfredsstillelse, som man tilsigter. Der dukker nemlig mange andre Spørgsmaal op, som man ganske gaar udenom i Lovforslaget, men som ikke desto mindre vil trænge sig paa. Jeg skal kun nævne saadanne Spørgsmaal som, hvorledes man skal kunne tilfredsstille Mindretallet i de Sogne, hvor der finder en saadan Ansættelse Sted. Dette Spørgsmaal er ganske skudt ud, og dog kan ingen være blind for, at ogsaa dette Spørgsmaal kræver en Løsning. Der er ogsaa Spørgsmaalet om, hvorledes man vil stille sig overfor, at en Præst, som ansættes paa denne Maade, prædiker i andre Kirker. Der kan jo være Vakance i Kirken ved Siden af, og der kan være andre Anledninger til, at denne Præst kunde komme til at tale ved en eller anden Løjlighed i en af Nabokirkerne. Der gives ingen Regel for dette, og dog vil ogsaa dette Spørgsmaal trænge sig paa. Saa er der det store Spørgsmaal: Hvilken Indflydelse vil dette Lovforslag, hvis det vedtages, faa paa hele den fremtidige Udvikling? Nogle mener — og dem synes Kirkeministeren at være Talsmand for —, at der herigennem vil skabes en Ventil, saaledes at Folkekirken vil gaa en rolig

Fremtid i Møde. Andre mener, at man herigennem vil aabne en Sluse, som vil give Plads for en Strøm, der vil bringe det kirkelige Spørgsmaal stærkt frem i Forgrunden. Skulde dette sidste være Tilfældet, mener vi, at Øjeblikket til at fremkalde noget saadant eller til at give Anledning til dette er meget uheldigt valgt. De kirkelige Spørgsmaal maa helst behandles under rolige Forhold, og ikke mindst bør disse Spørgsmaal ikke behandles eller deres Afgørelse foregribes paa et Tidspunkt, hvor vi staar foran en ny vedtagen Grundlovs Ikrafttræden, som udvider Vælgerkorpset i ganske overordentlig Grad og navnlig giver Adgang for Kvinderne til at være medbestemmende. Er der noget Spørgsmaal, hvis Afgørelse det ligger nær for Kvinderne at være medbestemmende ved og øve Indflydelse paa, er det netop de Spørgsmaal, som falder ind under det kirkelige Omraade. Vi mener derfor, at der først og fremmest intet maa foregribes nu ved en eller anden Ordning, som træffes, og derfor bør Sagen grundigt undersøges i Udvalg. Under disse Omstændigheder tror jeg ikke, det vil være gavnligt for Sagen, at der føres en lang og indgaaende Debat her i Tinget, og skal derfor indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg senere agter at stille Forslag om, at Sagen henvises til nærmere Overvejelse og Prøvelse i et Udvalg.

J. Pedersen: Paa den grundlovgivende Rigsforsamling voldte det ikke nogen Vanskelighed at enes om at benytte Navnet „Den danske Folkekirke“ til Kirken under de nye Forhold, skønt der ganske vist var Medlemmer, som mente, at det vilde være lige saa rigtigt at blive ved det gamle Udtryk Statskirken. Derimod var der meget delte Meninger om, hvorvidt den Maade, hvorpaa man betegnede den danske Folkekirke kunde siges at være tilfredsstillende. Grundlovsudkastet havde kaldt den den evangelisk-lutherske Kirke, og denne Betegnelse beholdt ogsaa det 17-Mands Udvalg, som havde Grundlovsudkastet til Overvejelse, inden det kom til Behandling i Salen; men de fleste Medlemmer var ret utilfredse med dette Udtryk og sagde, at det indeholdt for lidt, det var for lidt betegnende, man kunde ikke deraf slutte, hvad denne Kirke egentlig indeholdt. Grundtvig sagde, at ved Udtrykket evangelisk-luthersk sagdes der slet ingenting. Der var ikke andre, der udtrykte sig saa bestemt, men de fleste erkendte, at Udtrykket ikke var fyldestgørende, og der